

[Thestrup.]

bemærke et par ting. Således som postforkyndelsen er ordnet nu efter retsplejelovens § 163 a-d, er det mit indtryk, at den af adskillige, bl. a. fra sagførernes side, betragtes som temmelig besværlig, og jeg vil gerne spørge ministeren: kunne der ske noget ved, at denne forkyndelse skete ganske almindeligt ved at fremsende et anbefalet brev til den pågældende, hvorefter man betragtede brevet som kommet ud til den pågældende, medmindre der blev ført bevis for, at det ikke var sket?

Dernæst vil jeg gerne fremhæve en anden ting. Efter lovforslaget bliver stævningssmandsinstitutionen jo ved at bestå. Jeg forstår det sådan, at det er meningen at indskrænke forkyndelse ved politiet. Jeg mener at have hørt, at man ikke er særlig glad for, at politiet foretager disse forkyndelser, og jeg kan meget vel se noget særdeles rimeligt i, at man vil bort herfra. I de tilfælde, hvor forkyndelse ikke kan ske gennem postbesørgelse, vil man nu søge den foretaget ved stævningssmand, og det vil altså sige, at man vil opretholde stævningssmandsinstitutionen. For mig at se er stævningssmandsinstitutionen forældet. Det er en for stor byrde, synes jeg, at pålægge folk at skulle drage ud og foretage forkyndelser, og det er navnlig en for stor byrde, når man ser på det overordentlig ringe vederlag, stævningssmændene får derfor.

Jeg kan sige, at jeg i min retskreds har haft en række kedelige erfaringer med hensyn til stævningssmændene, ikke i retning af, at de ikke har gjort det så godt, som de kunne, men i retning af, at de folk, der bliver udtaget til hvervet, er ganske forfærdelig kedede af det og på enhver måde søger at undgå at blive stævningssmand. Jeg kan i hvert fald ikke se andet, end at hvis vi skal beholde stævningssmandsinstitutionen, er det ganske nødvendigt, at vi forhøjer vederlaget til stævningssmændene, så at hvervet ikke bliver en alt for stor byrde for dem.

I øvrigt kan jeg give tilslutning til dette punkt. Jeg betragter det foreslåede — jeg kan her ganske slutte mig til, hvad det ærede medlem hr. Thisted Knudsen sagde — som en forbedring og en forenkling i forhold til den ordening, vi har nu.

Punkt to, spørgsmålet om forhøjelse af

nævninge- og domsmandsverlaget, kan jeg også give tilslutning til, og jeg kan slutte mig til de bemærkninger, som ministeren har gjort herom dels i sin fremsættelsestale, dels i bemærkningerne til lovforslaget. Men jeg vil gerne her rejse det samme spørgsmål, som det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen rejste: ville det ikke være rimeligt også at forhøje vidnegebyrerne? Vel kan måske ikke helt de samme grunde fremføres for at forhøje vidnegebyrerne, som den højtærede minister har fremført for at forhøje gebyrerne til domsmænd og nævninger, men der foreligger dog, synes jeg, noget lignende grunde her. Jeg synes, det er temmelig urimeligt, at folk skal have betydelige tab ved at møde som vidner. Jeg er helt klar over, at de, der sidder med de store indtægter, naturligvis ikke kan få ækvivalens for det, de eventuelt kommer til at tabe, ved et vidnegebyr, men vi kan sørge for, at folk med jævne indtægter — jeg tænker navnlig på folk med en dagløn — får sådanne vidnegebyrer, at de bliver dækket og ikke lider noget direkte tab ved at skulle møde som vidner.

Hvad angår personundersøgelser i straffesager, kan jeg også tilslutte mig det, der er foreslået. Jeg er i det hele og store enig med ministeren i de betragtninger, ministeren har gjort gældende i fremsættelsestalen og i bemærkningerne. Jeg synes også, at den undersøgelse, der er foretaget af kommissionen vedrørende de retspsykologiske undersøgelser i straffesager, og de resultater, man er kommet til, er særdeles vejledende for os og i og for sig er udmærkede, men jeg har også her et par spørgsmål at stille.

Det har undertiden i flere retskredse været temmelig længe med at få foretaget mentalundersøgelser. Jeg vil gerne spørge ministeren: når der nu vil blive en hel del flere undersøgelser i fremtiden, vil det så ikke komme til at tage endnu længere tid? Er der ikke en vis fare for, at sagerne af den grund kan blive trukket endnu mere i langdrag, end de i hvert tilfælde nogle steder blev tidligere?

Jeg ved, at der har været nogle vanskeligheder — det er den anden ting, jeg gerne vil bemærke — i forbindelse med observationer af kriminelle på sindssygehospitaller. Spørgsmålet er også behandlet i kommis-